

samme Hysteri, de samme snærende Genlyd, det samme brutale Dørmob overfor de smaa, den samme feje Skyben over for det, der syntes stort og glimrende . . . Men hvad hans Hjerte længtes efter, var et Liv i Sandhed og Frihed, saaledes som hans Moder havde drømt om, — et jævnt, sundt, ærligt og virksomt Liv, der kunde fylde Tomheden i ham og styde fast Grund ind under hans vakkende Fod.

Men hans Haab var bristet!

Han sølte sig ofte saa bittert ene. Vinteren havde sneget sig hen for ham med Snelejsed, og i hans Ensomhed gravede Tungindet sig dybere og dybere ind i hans Hjerte. Ikke en forhaaende Ven havde han efterladt sig der, hvor han kom fra, og ikke en havde han fundet her, hvor hans Lære travede af ham, at han skulde forblive.

Han sølte sig saa borsludt af begge Samfund — en Skifting, der intet Sted havde hjemme, som ingen vilde kendes ved, og som ingen havde Brug for.

Til denne Dag havde han sat sit sidste Haab. Han vidste, at der i Dag vilde komme mange Folk i Kirken, da det var den første Søndag i Fasten, og han havde derfor gjort sig den yderste Fjeld med sin Prædiken. Dette skulde være den endelige, afgørende Prøve. Han vilde dog endnu en sidste Gang forsøge, om det ikke skulde kunne lykkes ham at tage sine Tilhørere fangen under sit Ord, sin Bekendelses Magt. Hele den foregaaende Lige havde han gaaet om som i Feber. Han havde intet spist, næppe sovet, blot skrevet — om og om igen — og benfaldet Gud, at han dog vilde give ham sin Bistand.

Men ikke saa snart var han i Dag kommen op paa Prædikestolen, før han fornemte den samme Kulde slaa op imod sig fra Kirkens Gulv, den samme Taage lagde sig mellem ham og hans Tilhørere. Han begyndte at tale; men det varede ikke længe, før han saa — gjist en, der begyndte at læse i Salmebogen, — her en anden, der gav sig til for Tidsofordriv at slibe en Kommekniv paa sin Støvlesaal, — her en tredje, der sad og slangede sine Tænder med en Svovlsstik.

Alt var forbi! Han havde tabt!

Men hvor havde han dog kunnet tage saa aldeles fejl af sig selv og sine Gæster? Saa sit de dog Net der hjemme! Han var forblundet, forhekset, forvildet af en Tro paa noget, som ikke fandtes. Han havde grebet efter et Gøgleslyn, et Drømmebillede. Men hvad havde da hans Moder ment?

Han rejste sig hastigt op og stirrede sig over Gaaret. Der var blevet hebt i Stuen, Solen bagede ind gennem Ruderne, og i Raskelovnen bulbrede en Tørreklods.

Han gik hen og lukkede et Vindue op, og idet han lænede sig med Skuldren til Væggen, blev han staaende her og saa ud.

Han kunde herfra overse hele Egnen syd efter — lige fra de høje Bakker med Skibberup Kirke-taarn i Horisonten i Øst til Fjorden og dennes grønne, flade Bredder i Vest. Lige under sig — thi Præstegaarden laa højt og frit — havde han en Del af Vejlsby, og over dennes Straatage kunde han med Øjnene følge Sognevejen, i den snøede sig frem mellem Agre og Rær, forbi Gytter og ensomme Gaarde, snart stigende, snart faldende, indtil den langt i Syd blev borte mellem de tre store, nøgne Jordbølger, bag hvilke Skibberup skjulte sig i sit Gul.

Han kom til at tænke paa sin Vinterasten, da han første Gang kørte ad denne Vej. Hvor havde hans Haab da ikke været stort? Hvor havde

han da ikke følt sig stærkt og tryk? Det var jo, som om Vorherre selv havde smilet ned til ham gennem alle sine Stjerner og givet ham sin Belsignelse.

Han huskede endnu tydeligt alt, hvad der den Aften var passeret; han saa endnu for sig det uendelige Enelandskabs eventyrlige Pragt, erindrede sig sit Indtryk af dets Stilhed, der syntes ham som en Forsmag, paa den evige Fred, — Snefasterne, der havde hjulst ham med et saa hjerteligt Velkommen, den lille, hyggelige Bondestue, som han var kommen ind i, og frem for alt den unge blonde Pige, som han havde berettet.

Han havde ofte siden tænkt paa denne unge Pige, som han foretom sig særlig knyttet til, fordi hun var den første, til hvem Vorherre havde meddelt sig gennem ham. Han vidste jo, at hun igen var bleven rast. Blandt andet havde han et Par Gange set hendes Ansigt i Kirken, og han huskede endnu det underlige Indtryk, det gjorde paa ham, da han første Gang saa hende der. Han havde endog haft i Sinde ved Lejlighed at se ind til hende og Familien, naar han kom der forbi; han syntes, det vilde være passende for ham som deres Sjælesørger.

Men han havde endnu lige saa lidt haft Mod hertil som til at blande sig med de andre af Egnens Familier, som han paa Embeds Begne havde besøgt. Og han havde allerede haft Lejlighed til at se ind i mange og mange Slags Hjem, lige fra de store, rige Bøndergaarde, hvor Rigdommen ligesom sad fast i Døre og Vægge, indtil de usleste Husmandsrømmer, hvor Armoden gæbede frem fra Kerner og Sprækker. Men alle Begne var han kun bleven en fremmed, — var kun kommen som Himmelens frygtede Statteopkræver, der gjorde Folk bange ved sin Fordring paa Bod, Bøn og Omvendelse.

Derimod havde han i Vinterens Løb staaet her ved sit Vindue og stirret drømmende ud. Naar han var bleven træt af Arbejdet ved sin Bog, naar Tankerne blev for tunge af den idelige Syklen med prentede og skrevne Blade, gik han hen og ligesom drak sig ny Kræfter til ved at lade Blikket færdes ude over den store, hølgenede Glette, med hvilken han efterhaanden herfra var bleven saa fortrolig, at han kendte hver Gaard, hvert Hus, hver Tjørn paa de lange Jorddiger, der inddelte Agrene. Han havde staaet her om Dagen og med Øjnene fulgt Jodgangerne, Kræstjerne, Plovspandene, der i Regn, i Storm eller straalende Sol bevægede sig over Weje og Marker. Og han havde staaet her om Aftenen og set ud paa de mange rødlige Vespletter fra de oplyste Ruder, der talte om lige saa mange Hjem; og digtet sig ind i disse Menneskers Liv, tryllet sig ind i deres værne, trygge, af ingen Uro trykkelige Tilværelse, som han i faadanne Øjeblikke misundte dem. Hvilket underligt Liv, det dog var — tænkte han mangan Gang. Det var som et underjordisk Folk, hvis Sprog han ikke kendte, og hvis Væsen ord, der aabnede for denne sælsomt fremmede kunne blive lukket ind i?

Som han stod der, hørte han pludselig en besynderlig Kløsten over sit Hoved.

Han saa op.

Var det muligt? Gode Gud! — var det ikke en Stier? — Var Stieren kommen? Var Baaren virkelig saa nær — den Baar han havde længtes saa meget efter og haabet saa meget af? Der strømmede ham en varm Blodstrøm ud i

Legemet. Han maatte ud! Nu saa han jo først, hvor Solen skinnede, hvor Agrene dampede i Midtidsgheden — og her! — endnu en Stier — og en til — nu først mærkede han det — hele Haven var fuld af Baar!

Han tog sin runde, brune Plydsbat, sit sin Frakke paa og forsynede sig med en landlig Egetap, som hele Vinteren havde været hans tro Væbager paa hans Spafereture.

For ikke at blive set og mulig standstødt af Provsten eller Presten, gik han ikke over Gaardpladsen og ud gennem Gaarden, men løbte sig ud af en lille Laage ved Stuehusets Gavl, der førte ind til Haven. Her fulgte han en lang Gasfælalø, der løb langs med Havebigen.

Præstegaardshaven var meget stor, næsten som Tønder Land. Den bestod hovedsagelig af store, fuldvoksne Træer og lignede en Park. Af Blomsteranlæg fandtes kun lidt i en Græsplæne som Havenstuepæren. Den var anlagt paa et stærkt bakket Terræn, og en dyb Kløft delte den i to Dele, hvoraf den bageste gik under Navnet „Lunden“. Over Kløften, der var fyldt med gammelt Siv, førte to kunstfærdige Broer i Kinesisk Stil, som Provst Tønnesens Formand, „Million-Præsten“, i sin Tid havde laabt bygge. Sam styldes ogsaa et mærkeligt, grundmuret Vindhuss i Tempelstil og nogle gamle Sandstensfigurer, der var anbragte mellem Træerne.

Emanuel Hænsted gik ud af en Laage i den yderste og højsliggende Ende af Haven, der førte ud til den fri Mark. Han besøgt sig her paa Toppen af den Banke, ned ad hvis Skrænt Præstegaardshaven laa, og kunde overse Egnen til alle Sider.

Han stansede her et Øjeblik, støttet til sin Stof, og saa sig tankefuldt omkring. (Fortættet.)

Den lille Helt.

Genfortalt af J. Sk.

Der hele Holland kan Folk en Historie — den er ogsaa genfortalt paa mange andre Sprog — om en Dreng, som en Gang frelsede sit Hjemland fra Ødelæggelse. Men mærkeligt nok, hans Navn er gaaet ad Glemme.

Det var gammel var han. Ligesom hvert Barn i Holland kendte ogsaa han Jaren, som stadig truede fra Havet. Han vidste saa godt som nogen, at hvis han en Gang mærkede Tegn til, at Vandet var i Færd med at trænge igennem en Dæmning eller en Sluseport, hvor det ikke maatte komme, saa var det hans Pligt straks at kalde Folk til Hjælp.

Saa en Dag bad Drengen sin Fader om at maatte gaa hen til Nabolandskhyen med en Gave til en blind gammel Mand, som altid snakkede ham saa venligt til, altid havde saa meget at fortælle, hver Gang de mødtes.

„Ja; men tøv nu ikke for længe der henne,“ svarede Faderen.

Det gjorde Drengen heller ikke.

Men paa Hjemvejen havde han sit lille Goved saa fuldt af alt det, den gamle blinde Mand havde fortalt, at han ikke alene glemte at stynde sig, men ogsaa at give Agt paa, hvor hans Fødder bar ham hen. Omfider gik det op for ham, at han var gaaet vild og stod i et øde Streg af